

Нина Сапрыгіна

* * *

Море было взволновано
Ветром или ещё чем —
Рассердилось без повода,
Надавало пощёчин.
Значит, не соревнуемся
На заплыв к волнолому,
Но на волны не дуемся:
Благодарны морскому
Ветру дерзкому, с брызгами
И немножечко нервному:
Теплотою пронизанным
Так давно уже не был он.

* * *

Мёд июньских лип.
Мёд, ласкаясь, лип,
тёк, к гортани льнул...
(Запах пчёл, их гул...)

Ветер штормовой дёргал космы лоз.
Рухнул абрикос — ствол торчит корой.

Прямо под корою хаос мёртвых сот.
Кто теперь найдёт улетевший рой?

Над обрывом в зной струнный дрок цветёт,
море в камень бьёт.

Письмо

Закрит соседский дачный дом.
Но у калитки под окном конверт белеет —
гибнет в ящике пустом.
«Мы в город едем нынче днём.
Письмо соседке отвезём!»
Конверт раскрылся — и слова ожгли огнём.

О, как тревожен этот сад!
Деревья смиренно не стоят:
плывут их плечи то навстречу, то назад.
Любовь — напиток из цедры.
Мы на признанья не щедры.
Горячим днём его со льдом себе нальём.

А жизнь течёт наоборот —
игрой в крокет мимо ворот.
И прав совсем не тот, кто бьёт,
а кто поймёт: я мяч в траве чужих оград.
Тебе наскучила игра — беги в соседский сад,
возьми его назад.

Сквозняк ударил что есть сил
и рамой ветку придавил.
Упал на стол фрамугой сломанный листок.
И если сон несёт покой, я б заказал сюжет такой:
я белый пёс, и я у ног твоих прилёт.

В бетонном доме близ метро
подъезды сотрясают рок.
Блондинка вышла на порог и мнёт листок.
И мне спокойно говорит:
«Мой бывший муж опять чудит.
Вам ехать стоило едва ль в такую даль».

И впрямь я зря из дальних мест
шла в размалёванный подъезд
за дерматиновую дверь
глядеть сквозь щель:
не мне тот плюшевый мирок.
Ты не туда попал, листок,
где боль в слухах и между строк,
но не упрёк.

И всё ж любовь на свете есть
Пускай не мне! Пускай не здесь!
Пускай смешна хозяйкам правильных квартир).
Она реликтовым теплом укроет сердце,
как добром, что в час рождения Вселенной
грело мир.

Елена Герасимова

* * *

С тихим шелестом, в ярких обновах
Входит осень, минув порою.
И мозаикой листьев кленовых
По утрам полыхает восток.
Гладь озерная в дымке зеркальной,
Ветер гонит эскадры по ней.
Раздается негромкий, прощальный,
Исчезающий крик журавлей.

2017 г.

* * *

Стать улиткой, поселяясь в спираль,
Сотворяя вихри, веря в разум...
День, и ночь, и день уходят вдаль,
Складывает Время новый пазл.
Разобрать два мира на один,
И найти опору, как награду...
Мудрость — вечный мир седин,
Вечность — Рая грань иль Ада.
Зацепиться... Погоди, Земля,
Что там будет? Каковы исходы?
Сметены и выжжены поля,
Но кору собой пронзают всходы.

17.01.2022 г.

Анна Маліцька

Сувій кораблів

...А сніг у січневих хвилях безмовно тоне і
З вітром солоним міситься.
До пристані хмарочоса схилився втомлено
Білий дредноут Місяця.

Сувій кораблів читаю з тремтінням вічності
В одній тональності.
Коли б цей січень все море небесне вичистив,
Судна-зірки б зосталися.

Від Трої до X-Світової — усе б кинули
І над розбитим Всесвітом
Ішли до межі, де ніч розриває крилами
Нижній маяк у безвісті —

Ти...
Вогонь, що мені одному над небом світиться,
Сонцем солодким вишитий.
Зникають троянські зорі й дредноут Місяця.
Сніг замітає тишею.

* * *

Притягни мене до грудей, до берега.
Я вже десять років стою на палубі
Передостанньому прихистку
Заблукалив у морі.
Я ніби застиг за йменами древніми.
В голосинні чайок, у віршах жалібних,
Холодним весняним присмерком,
Коли хвилі говорять,

А маяки усміхаються лайнерам.
Всіх нас на ланцюг посадила людяність,
Всіх нас тримає обов'язок —
Кинутий в безвість якір;
Прагнення, що залишаються марними,
Невизначеність, що стає полудою.
Це — праця без днів і доказів,
Сонлива гірка мряка...

Прокидаємось у розмитих сутінках.
Щоразу приходим з роботи втомлені.
І йдемо, вкриті корицею
Сонця-через-дерева.
Нам з тобою не треба шукань і сутностей —
Лиш наше лагідне море.
Ми вдома. І
Як згубимось у зіницях
Шторму, самі це місто
Витягне нас на берег.

Степ

Ніч навесні позбавляє
місто цивілізації,
Впускає у нього степ,
оживляє мови,
Якими лише уві сні
вдається казати
Істинні вірші, подібні вітру,
подібні морю.

Тоді постає висока трава, ніби сплячі списи,
На ранок вона краде тротуари, з'їдає берег,
Ховає дитячі майданчики, як стоянки скитів.
Прадавній степ проростає в трамвайні рейки,

Приводить вози і коней. І хоч його ранком
скошують,
Кочове різотрав'я вертається проти ночі.
Кожен, хто жив тут, куйовдив чуби
розторопшею,
Кожен, народжуючись, успадкував в моря очі.

Насправді цивілізація слабшає проти квітів,
Що ними за тисячі трав ми в місто це
проростемо.
Коли я наснюся тобі за зоряним маршем скитів,
Якими віршами заговорю з тобою мовою степу?

* * *

Когда звучит высокая строка,
Мир разукрашен красками иными.
Другого не придумано поныне,
Когда овладевает мной тоска.

Слова, возникшие из света лун,
Спускаются неведомо откуда,
Тогда и происходит это чудо,
Душа летит в разногосье струн.

Сплетаясь, рифмы строятся в сонеты,
Невидимое хочет ускользнуть,
Но Муза тихо преграждает путь,
И, вот оно! Прожито и воспето...

05.04.2025 г.

* * *

Нелегко на Кресте,
Но иначе не выжить...
Братья, кто во Христе,
Вы по духу мне ближе.
Неотчетлива связь,
Но волнуется море...
Как арабскую вязь
На судьбе пишут мойры.

Там на небе холсты,
А на них метки века...
На Кресте то ли ты,
То ли тень Человека.
Больно жалит венец,
Но предательство хуже...
И решает Творец:
Ты ему еще нужен.

18.04.2025 г.

Голоси діаспори

Костянтин Соболев — з Одесою в серці

Елизавета Радішевська

Прекрасна, залита яскравим сонцем, обмита теплим морем країна з найдавнішою культурою та цивілізацією — Греція. Старовинні пам'ятки архітектури, оливкові гаї, увиті виноградом веранди затишних таверн, смачна їжа, гостинні люди. Ось тільки через економічні причини відсутньої матеріальної допомоги українцям, що рятуються від війни, Греція дати не могла. Тому наших співгромадян, на відміну від тієї ж Німеччини, у Греції осіло небагато. Близько тридцяти з лишком тисяч, за даними Євростату, на кінець 2024 року. Одеситів з них приблизно тисяч п'ять, і всі вони, як з'ясувалося, знають одного свого земляка — успішного бізнесмена, члена Одеського бізнес-клуба, генерального директора компанії, яка опікується вивозом української агропродукції морем, «MB Navigation», Костянтина Соболя.



До Костянтина звертаються за порадою та по допомогу. Він може допомогти у розв'язанні найрізноманітніших питань. На початку війни на острові Саламін, де розташувалася його компанія, йому довелося вирішувати навіть питання безпеки наших біженців, які приїжджали та розселилися неподалік, — захищати українців від представників албанської діаспори, які зазіхали на майно біженців. Крім того, Костянтин Соболев, як він сам стверджує, фанат Греції та може багато розповісти та показати.

Нещодавно Костянтин одружився — і своїм грецьким весіллям допоміг ще десяти парам українців, які також спромоглися офіційно оформити стосунки завдяки йому. Ви запитаете, до чого тут одеський бізнесмен, і як це сталося? Річ у тім, що за роки існування Посольства України в Греції його співробітникам жодного разу не довелося нікого одружити. Вони не мали навіть бланків свідоцтва про шлюб. Тож нема, то й нема: ніхто з українців особливо й не наполягав. А тут раптом Костянтин виявив наполегливість і досяг свого. Спеціально для нього надіслали бланки з Києва. Таким чином він одружився та отримав свідоцтво про шлюб з номером «один». А оскільки вислали ще десять бланків, то ще десять щасливчиків також змогли розписатися.

Працюючи у Греції, Костянтин активно допомагає Україні, підіймає економіку нашої країни, опікуючись морськими перевезеннями та постачанням на світові ринки зерна й іншої сільськогосподарської продукції. Він вважає, що сьогодні зерно — наш стратегічний продукт, який дозволяє українській економіці триматися на плаву, адже підприємства або зруйновані, або зупинили свою роботу. А продаж зерна дає вагомий надходження до бюджету. Саме тому його судно першим почало ходити до українських портів, які стали небезпечними з моменту початку бойових дій. Це було ще у квітні 2022 року. Загалом можна без перебільшення сказати, що компанія «MB Navigation» відкривала зерновий коридор.



Хоч як би успішно не склалися кар'єра та життя Костянтина Соболя у Греції, серцем і душею він все одно прив'язаний до Одеси. Колись, 1996 року, він приїхав до нашого міста з Ізмаїла, вступив до Водного інституту, і з того часу Одеса стала його любов'ю та рідним домом. Бувши членом Бізнес-клубу з 2017 року, він брав участь у всіх благодійних проектах та ініціативах, пов'язаних з Одесою, починаючи від боротьби з ковідом та закінчуючи підтримкою дитячих будинків і притулків для тварин. І зараз до проблем і потреб одеситів, які страждають від бомбардувань, відключень світла та інших страшних проявів війни, Костянтин ставиться дуже уважно та чуйно. Коли до нього звернулися з рідного Морського університету (колишнього Водного інституту) з проханням поради, який краще вибрати генератор, щоб забезпечувати роботу навчального закладу під час блекаутів, він довго не розмірковував і вже за кілька днів закупив для вишу генератор на сто десять кіловатів, який дозволяє заживити енергією весь університет та забезпечити нормальну безперервну його роботу.

На цей час коштом Костянтина роблять ремонт в урологічному відділенні Обласної дитячої клінічної лікарні. Крім того, Костянтин стало підтримувати ЗСУ. За три роки війни своїм друзям-військовослужбовцям він надав допомогу на дуже значну суму. Допомогає прикордонникам Одеської області, хлопцям, які служать на Херсонщині.

Тож зовсім не випадково, що така людина, яка має авторитет і великий вплив у Греції та при цьому щиро сердо любить наше місто та нашу країну, стала амбасадором Одеси в Греції, от уже кілька років просуває та популяризує наше місто та його культуру в цій європейській країні.

— Для мене бути амбасадором Одеси — дуже важлива місія, — ділиться Костянтин. — Я всіма силами намагався нарощувати авторитет нашого міста в Греції та досяг свого. Тепер нас знають та поважають. Для того, щоб Одеса стала для греків близькою та впізнаваною, я запропонував встановити наш символ, якір-серце, на площі Пірея, міста-побратима Одеси, і отримав на це схвалення від місцевої влади. Щобільше, я зміг вибрати найкраще місце для його встановлення — площу, де розташовується кінцева зупинка метро, на яку приїжджають усі, хто прямує з аеропорта до порта.

Якір-серце для міста Пірея був виготовлений Костянтином Соболем власним коштом і мав бути встановлений ще минулого року. Але оскільки на площі досі триває реконструкція, терміни встановлення перенесено на травень 2025 року. Крім стандартної таблички на якорі буде QR-код з інформацією, з чого він зроблений, а його відлили з переплавлених гільз від снарядів, і ще відкриватимуться роботи одеського фотографа Костянтина Ліберова про війну.

Наразі офіс компанії Костянтина переїхав до Афінів. І тут бізнесмен не забуває про допомогу співвітчизникам. Тепер відкриває школу яхтингу для українських дітей.

— Я вже закупив дві маленькі яхти для навчання, — каже Костянтин. — З квітня кожних вихідних будемо безплатно проводити заняття для наших дітей. Сподіваюся, що це якось підбадьорить їх, скрасить їм життя далеко від дому.

Наприкінці минулого року Костянтин Соболь став членом Всесвітнього клубу одеситів та одразу ж включився у роботу на цьому напрямі. Нині він створює в Греції громадську організацію, щоб можна було заснувати філію ВКО в Афінах. Загалом справ дуже багато, багато проектів. Деякі з них уже з прицілом на майбутнє, коли скінчиться війна і треба буде відновлювати Україну. Вже зараз Костянтин дбає про підвищення кваліфікації молодих фахівців-моряків, намагається встановити зв'язки та організувати обмін студентами між Одеським морським університетом та найстарішою Морською академією Греції, яка розташована на острові Ідра. Адже там є сучасне обладнання, якого поки що немає у нас, а це дуже важливо для підготовки моряків.

В Афінах Костянтин знайшов загальноосвітню школу, яку подарували місту нащадки відомого одеського мера-мецената Григорія Маразлі. Амбасадор хоче встановити там пам'ятник одеському благодійнику та, крім того, налагодити обмін школярами, аби одеські діти могли відвідувати Грецію в межах спільних освітніх програм.

— Є таке визначення, що часто вживається, — «корінний одесит», — каже Костянтин. — І багато хто таким званням дуже пишається. Я ж намагаюся довести свою любов і свою відданість цьому місту реальними справами. Зрештою, якщо заглибитись в історію, побачимо, що Одесу розвивали та будували не одесити, а ті, хто приїжджав сюди, закохувався в це місто, працював на його благо і тому по праву вважав його рідним. Я думаю, що може стати для Одеси саме такою людиною, і все для цього роблю.

Мой племянник — одесит Steve Yuniver

Григорий Барац, Директор ВКО

Ета награда — признание высочайшей квалификации, добросовестности и порядочности а делах.

Веселый, озорной мальчишка Славка, мой племянник, жил в Одессе, в переулке Нечипуренко, до восьми лет. Сегодня ему тридцать шестой. Живет в Нью-Йорке. Учредитель известной юридической кампании.

Парень этот — удивительное сочетание ума и сердца, рациональности и душевности. По образованию и профессии он юрист, адвокат, один из учредителей известной в Нью-Йорке адвокатской компании «Sinauskaia Yuniver». А по душе человек семейный, родственник, понимающий и берегущий ценность человеческих связей. И, вместе с тем, озорной и рискованный, пускающийся в дальние путешествия и гонящийся на мотоцикле.

Время его дорого стоит. Но, когда нужна родственная или дружеская помощь тратит его без оглядки.

Прадед его — Лев Борисович Шаргородский, еще до Второй мировой войны стал председателем, как ни смешно это звучит, еврейского колхоза-миллионера имени А. Иванова в Одесской области. Родил троих дочерей и сына. Когда война приблизилась к селу, его отправили эвакуировать стада элитных коров и овец. Семью с собой забрать не мог, не позволили.

Фашисты расстреляли почти всех жителей села. Уцелели несколько украинских домов. Каким-то чудом осталась жива одна дочь — Фаня. Какой-то добродушный немецкий солдат не выдал приютившую её украинскую семью. Они стали ее вторыми родителями. Были близки до конца их дней.

После войны Лев вернулся в колхоз. Женился на вдове — матери моего отца — бабушке Риве. Ее муж погиб в первые дни войны. В их довоенной семье тоже были трое детей — две дочери и сын — мой папа. К счастью они вовремя эвакуировались из Одессы и потому остались живы. Так породнились послевоенные семьи, Шаргородские и Барац. Родными стали три сестры и брат.

В начале пятидесятых из советских газет, радио потоком полилась грязь антисемитизма. В головы людей вбивалась клевета о том, что евреи не участвовали в войне против фашизма, не хотят трудиться. И, следовательно, всех, кто опасен для народа, нужно лишить доверия. Начались массовые увольнения евреев с руководящих должностей.

Под «раздачу» попал и мой дед Лева. Все, что он заслужил у советской власти — пятнадцатиметровую комнату на всю большую семью. В Одессе Фаня вышла замуж, родилась дочь Диночка — моя двоюродная сестра. Годы очереди на получение жилья. В середине шестидесятых перебрались в двухкомнатную квартиру в коммуналке, выделенную предприятием Фаниного мужа, дяди Гриши. После его смерти — кормильца семьи — они уехали, как тогда представлялось навсегда, в эмиграцию.

Славка, теперь мистер Steve Yuniver, не раз приезжал в Одессу, в Киев. Помогал украинским бизнесменам заключать контракты,



отстаивал их интересы в американских судах. Обязательно бывал в местах, которые помнил с детства. Любовался одесскими красотоми, загорал на одесских пляжах.

Увидел воззвание ВКО к одесситам всех стран. Тут же превратил свой офис в центре Нью-Йорка в сборный пункт гуманитарной помощи украинским беженцам. На счет ВКО дважды отправил по тысяче долларов. Закуплены и переданы одесской теробороне бронжилеты.

Большой души человек мой дорогой племянник. Люблю и горжусь! Для него деньги — возможность и средство делать добро. Низкий поклон той сердобольной украинской семье, которая рискуя жизнью спасла от неминуемой смерти мою тётю Фаню. И даже тому немецкому солдату, не потерявшему человечность в бесчеловечной войне. Моей сестре Диночке низкий поклон от одесситов и особенно от бойцов теробороны. Ее участие не только в их экипировке бронжилетами. Она сумела сделать главное — передать детям свое душевное отношение к людям, к событиям, к жизни и трепетную любовь к родному городу, к Одессе.

Есть ли будущее у клуба?

Валерий Базаров, член ВКО, Сан-Франциско

Смотрю на свое удостоверение члена «Всемирного клуба одесситов» и улыбаюсь...

Еще бы! На гербе клуба дом с атлантами, дом в котором я провел 10 лет счастливого детства. Ходил в школу номер 43, мимо дома, в котором жил Гоголь, а за углом на Сабанеевом мосту — Дом ученых, где началось мое знакомство с английским языком, очень пригодившееся мне впоследствии.

Вот сколько ассоциаций только при одном взгляде на удостоверение ВКО. А подпись? Михаил Жванецкий!! Здесь я умолкаю. У каждого из нас свое восприятие этого человека, но оно всегда связано со смыслом и сутью Одессы.

Однако, не будем забывать, что начал я со взгляда на удостоверение Клуба, Всемирного клуба одесситов.

Клуб, которому сегодня исполняется 35 лет. Много это или мало? Раньше можно было бы сказать — для человека много, для города — мало. Но в наши дни, за 35 лет могут не только города, целые страны могут измениться, и даже исчезнуть, к сожалению. И Одесса изменилась, и люди в ней изменились, и Клуб изменился, естественно, тоже. Но...

В Одессе есть Археологический музей, Музей западных и восточных искусств, Литературный музей, Картинная галерея, Научная библиотека. Все эти замечательные заведения представляют Одессу, ее историю. А Клуб, по моему мнению представляет одесситов и их истории, не превращаясь в музей.

С поколением, которое знает и помнит Одессу живу — просто. Она в нас и не уйдет никогда. Но когда уйдем мы, не уйдет ли с нами и Всемирный Клуб Одесситов?

Есть ли будущее у Клуба и если есть, то какое?

Конечно, когда идет война, трудно говорить о каких-то громких международных встречах или дискуссиях, хотя интернет значительно расширяет возможности общения. Поэтому стоит подумать, как и чем привлечь внимание второго и третьего поколения, родившегося и выросшего далеко от города на берегах Черного моря. Кроме того есть и более молодое поколение людей покинувших Одессу во время войны. Какие у них связи с оставленным городом?

И наоборот — нитей, связывающих Одессу с внешним миром бесчисленное множество. По моему мнению, уже имеющиеся надо укреплять, а новые надо искать. В архиве ВКО есть трогательная история о летчике Валентине Левине, родом из Одессы, погибшем в США во время Второй мировой. Там же я обнаружил и свою статью о связи одесского рода Гессенов с движением сопротивления во Франции. Потомки этого знаменитого рода и сейчас живут в Америке. Жаль, если установленные связи оборвутся.

Есть Всемирный клуб юных одесситов. Если именно эта составляющая Клуба станет действительно всемирной, о будущем Клуба можно не беспокоиться.

«Стратегия» и «сохранить» — два главных слова

Белла Тульчинская, в прошлом старший научный сотрудник Одесского литературного музея, в настоящем — член ВКО

Друзья, ваш документ прочла, как вы и просили, не торопясь. С удовольствием. По-моему, два главных слова, сказанных здесь так правильно и так вовремя — это «стратегия» и «сохранить». Потому что, не выработав стратегию не сохранить самого главного — уникальности нашего города. Получив прививку от ксенофобии в самом своем зачатии разноязыкими и разноплеменными родителями, город наш приобрел тот особый шарм, который даже не снился другим городам и всяким огромной империи, неспроста именуемой «тюрьмой народов». Именно потому стал он бельмом на глазу советской диктатуры.

Что могло быть более ненавистным ей, чем тот «дух волюности», которым дышала Одесса с самого своего рождения! И потому так нещадно истребляла эта власть ее уникальность, ее неповторимый язык, ее юмор. Не правда ли, спору нет — юмор и диктатура — «две вещи несовместные», как сказал поэт. И потому выгоняла эта власть из Одессы целые общины, убивала или выдавливала самых талантливых, тех, кем мог бы гордиться любой город на планете.



А сегодня новая диктатура — новой России — страшнее прежней, нацелилась уничтожить город, сломить его дух и превратить в убогую, серую и покорную провинцию фашистской империи. Вот почему так важна новая инициатива Всемирного клуба одесситов. Кому, как не ему, уникальному — другого такого Дома для выходцев из другого города не найти на Земле — помнить и хранить. То, что Клуб сделал за 35 лет своего существования — впечатляет. Решимость Клуба бороться за будущее Одессы впечатляет не меньше. Это, в самом деле, серьезный, объемный, охватывающий все самые важные области культурного облика Одессы проект, стратегия сохранения самого главного в ней — ее души.

Кто-то, может, сказал бы — почему сейчас? Когда все мы на этой страшной войне? Но мы помним реакцию Черчилля на предложение сократить бюджет на культуру в пользу военных расходов. «А за что мы тогда воюем?», — удивленно поднял он брови. Потому что сохранить Одессу — это не только сохранить ее прекрасный облик, но и ее дух — ее историю, творения ее талантов, тех, которыми она удивила и одарила не только себя, но и мир, свободу мнений, открытость миру и его достижениям. В этом сила, в этом — залог незламности.

И когда закончится, наконец, эта проклятая война и вновь зазвучит на прекрасных улицах многоязыкая речь, и всевозможные иностранцы приедут любоваться Одессой и изучать в том числе и этот тяжелейший период, когда одесситы выстояли, не сломались и, главное, не заговорили языком врага — языком агрессии, нетерпимости и ксенофобии, Всемирный Одесский Клуб сможет сказать с гордостью, что это — и его заслуга.

Президентскому совету ВКО

Алла и Виктор Бейлины. Сан-Франциско



В ответ на ваше Обращение «закрыть небо над Украиной» сообщаем:

Мы написали пять писем Сенату и Палате представителей:

- Сенатор Алекс Падила
- Сенатор Лафонза Р. Батлер
- Сенатор Чак Шумер
- Конгрессмен Эрик Суолуэлл
- Конгрессмен Стивэн Скэлис

Как только получим ответ — сразу сообщим.

Также мы переслали ваш E-майл всем одесситам, с которыми мы в контакте.